

Sammen ude
© 2003 Gry Clasen &
CDR-Forlag
Omslag: Ulla Rose Andersen
Tryk: Narayana Press
ISBN 87-7841-333-8

På let dansk
Dansk som andetsprog
Specialundervisning

Ekspedition:
Boghandlen eller direkte hos
CDR-Forlag
Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078
Fax 8619 9566
mail cdr@forlagene.dk

www.forlagene.dk

Langt hjemmefra

Lene står på balkonen. Hun ser på havet, som solen glimter i. Hun ser på marken, hvor der går heste, køer og får.

Hun ser på børnene, som løber og leger. Hun ser på kvinderne, der sidder og snakker, mens de ordner grøntsager eller strikker. Hun ser på mændene, som spiller kort.

Hun kan se på folk i timevis. Det meste liv foregår udendørs.

Lene trækker vejret dybt, og hendes næse rammes af tusinde dufte.

Det er dejligt at være her, tænker hun. Intet er som hjemme.

Hjemme.

Åh, hun har ikke fået skrevet endnu.

Hvad skal hun skrive?

Hvordan skal hun få folk derhjemme til at forstå, hvordan hendes dage er?

Hun går ind og finder brevpapir frem.

Hun ser lidt på det hvide papir.

Så skriver hun.

Durres, den 12. maj 1996

Kære Kirsten.

Så er jeg her.

Det er nu en måned siden, vi kom. Der er sket så meget.

Der er smukt, her hvor vi bor. Her er så frugtbart, at man kan høste to gange om året.

Havet er blå, himlen er blå, og hver aften er der den mest vidunderlige solnedgang, du kan tænke dig.

Når det da ikke er uvejr. For så er alting sort. Store lyn løber hen over himlen, og det tordner, som jeg aldrig har hørt det før.

Men selv det er smukt.

Fra min balkon kan jeg følge med i, hvad mine naboer laver. Det meste af livet foregår udendørs.

Det er spændende at være her. Alt er så nyt. Men også anderledes. Jeg føler mig langt hjemmefra.

Jeg havde ikke troet, at det ville være så anderledes.

Folk er søde og gæstfri. De er også meget nysgerrige.

Selims forældre tog imod os i lufthavnen.

Vi blev præsenteret for hinanden. Det er mærkeligt, jeg har altid tænkt på dem som Selims far og mor. Først i det øjeblik holdt de op med at være det. De fik navne. De hedder Ela og Ilir.

Ela var lykkelig over at se Selim. Hun græd, og hun skulle hele tiden røre ham.

Som om hun ikke kunne tro, at det virkelig var ham. Hun havde jo

heller ikke set ham længe.

Ilir var også glad. Han gav Selim et knus og kyssede ham på begge kinder.

Jeg stod ved siden af og følte mig lidt alene. Måske kunne de mærke det, for pludselig begyndte de at snakke med mig og byde mig velkommen.

Selv om Selim har lært mig noget albansk, forstod jeg ikke et ord. Så han måtte oversætte.

De sagde, de var glade for at møde mig, og at jeg var som en datter for dem.

Ela og Ilir kørte os til vores lejlighed.

De sagde, at vi skulle køre i to timer. Det kunne jeg ikke forstå, for det var jo kun 50 kilometer.

Faren smilede og sagde, at vejene hernede er dårlige.

Og det var rigtigt. Jeg tror aldrig, jeg har kørt på så dårlige veje.

Byerne er ikke kønne. Overalt står

huse, der ser ud, som om de kan falde sammen hvert øjeblik. Og overalt ligger der store bunker af skrald og gamle bilvrag.

Men ude på landet er der smukt.

Overalt er der appelsin- og mandeltræer, olivenlunde, marker og bjerge.

Vi kom forbi en mark med masser af valmuer. Selim fortalte mig, at valmuen er Albaniens nationalblomst. Myten fortæller, at den har fået sin røde farve fra alt det blod, som flød i landets krige.

Vi kom til Durres, hvor vi skulle bo. Og til vores lejlighed. Den ligger i et kvarter, der hedder *Stedet med det klare vand*. Det ligger uden for byen og lige i nærheden af havet.

Alle naboerne kom for at hilse på os.

Børnene var generte. De gemte sig bag de voksne.

Huset har to etager. Vi bor på øverste etage i en toværelses lejlighed.

Nedenunder bor Ana og Lashi og deres fem børn. Og rundt om i de andre huse bor Lashis forældre og søskende. Så vi bor lige midt i en storfamilie.

Sommetider kommer Ana og Lashi op. De er vældig interesserede i os og i alle vores ting. De skal røre ved det hele. De spørger, hvad vi dog bruger det til.

Børnene er også nysgerrige, men de er stadig generte. Sommetider ser de på mig, som om jeg lige er faldet ned fra månen.

Selim er glad for sit arbejde. På skolen går det godt, men langsomt. De er ikke kommet i gang med nogen kurser endnu. Og han siger, at alt er anderledes her.

Han er lykkelig for, at han arbejder for et dansk projekt og får dansk løn.

Hernede tjener en ingeniør 650 kroner om måneden. Og selv om alt er billigt, er det alligevel ikke nok til at leve for. Og slet ikke, hvis man har familie.

Jeg kan ikke sproget godt nok til at søge arbejde.

En sygeplejerske tjener også kun 400 kroner om måneden. Selim synes ikke, jeg skal arbejde på hospitalet. Hvorfor, forstår jeg ikke.

Han siger, at de vil oprette en sundhedsuddannelse på skolen. Så kan jeg undervise der.

Når man taler om solen, så skinner den. Nu kan jeg høre Selims bil.

Kærlig hilsen

Lene

Lene ser op fra brevet, da Selim kommer ind. Han smiler til hende og giver hende et knus:

»Har du haft en god dag?«

Hun nikker og smiler.

»Hvad laver du?« spørger han.

»Skriver brev til Kirsten.«

»Må jeg læse det?«

»Ja da.«

Han sætter sig og læser.

Lene går ud på balkonen og ser ud over
vandet. Selim kommer ud.

Han siger:

»Du forstår ikke, hvorfor jeg ikke
synes, du skal arbejde på hospitalet. En
dag tager jeg dig med derind. Så kan du
opleve det selv.«